

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

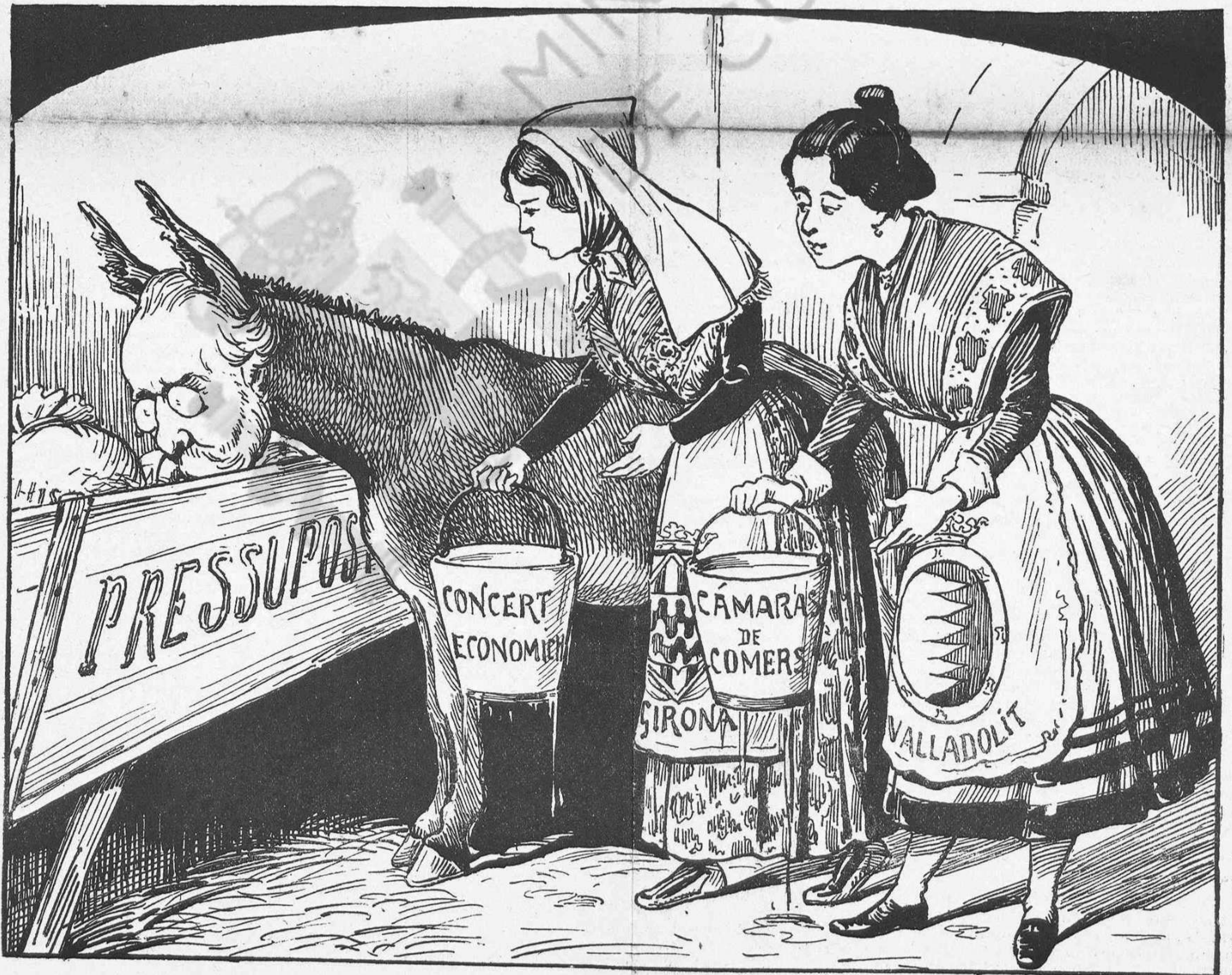
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

JA PODEU XIULAR

Don Francisco no vol beure

TOTS ADMIRATS

o hi ha cervell que no ho pensi ni boca que no ho digui: —¿Es possible que aixó continuï? ¿Es possible qu' Espanya segueixi caminant cap al precipici, ab una tranquil·litat tan perfecta?

L' admiració es general. Y á fe que no n' hi ha per menos.

Al consumarse la catástrofe, en la qual la nació perdé las colonias, la esquadra, l' exèrcit, la fortuna y la poca vergonya que li quedava, un crit d' indignació va ressonar per tot arreu.

—¡Al cap de vall som!—deyan setze milions de bocas desenfrenadas:—ens han enganyat com uns xinos y ens han deixat sense camisa y sense honor; pero cayguda la vena que 'ns tapava 'ls ulls, estém resoltos á fer foch nou y á canviar radicalment de modo de viure.

Oh! La decisió del país era ferma. S' havia acabat la estúpida tutela de tants anys; s' havia acabat aquell pandillatje que sols havia sigut bo pera entregarnos lligats de mans y peus al enemich; s' havia acabat el monopoli dels eternals deus de la política: s' havia acabat tot.

Vollíam ser uns altres, volíam ventarnos las moscas, volíam fer dissapte general y tirar á las escombrias aquest munt immens de farda ahont hi vejam revolcars'hi barrejats els autors, els cómplices, els explotadors de las nostras desgracias.

No 'ns faltava mes que agafar l' escombra y comensar.

El tip d' enrahonar que llavors vam fernes no té fi ni compte.

¡Qué de projectes! ¡Qué de plans! ¡Qué de remeys infalibles!

—Aném á regenerarnos—deyam:—Ja que l' adversitat ens ha deixat *com nous*, fem vida nova. Cambi complert de costums, de procediments, de pell si es possible.

¿Homes gastats? Fora.

¿Institucions corrompudas? Al botavant.

¿Caciquisme? Que no se 'n parli mes.

Hem de passar comptes, hem de reduhir els gastos, hem de suprimir las superfluitats, hem de concretarnos á lo que som, sense volguer aparentar lo que may hem sigut.

¿Permetre que continués la desmoralisació que tan fondo ens havia fet caure? Ni somiarho.

¿Anar ni un dia mes al darrera dels Sagastas, els Morets y els Gamazos? Oh ca!

¿Deixar tornar á obrir la boca á n' en Romero Robledo, á n' en Pidal, á l' Azcárraga, á n' en Primo de Rivera? Ja se 'n guardarian prou.

Ho havíam dit y no podíam tornar enrera. ¿La nació s' havia enfonzat? Donchs era precís fer una nació nova, completament nova, desde 'ls fonaments á la teulada.

¿Qué pensaria 'l mon de nosaltres si no ho feyam aixís immediatament?

Aparegué en Silvela.

—¿Qué vol aquest home?—va preguntar el país.

—¿No demaneu gent nova, motllos nous? Aquí va 'l meu programa. ¡Última novetat! Escolteu.

Lo que D. Francisco 'ns va prometre ni val la pena de recordarho: ben fresch deu estar en la memoria de tothom.

Era un floret d' ideas hermosas que deixava encantat.

Ens oferia castigar la deuda, reduhir la marina, suprimir gastos, revisar el Concordat, limitar las classes passivas.

Se comprometia á fomentar la instrucció, l' agricultura, el comerç, el treball en totas sas manifestacions.

Ens jurava ferse cárrech de la nostra situació y aixecar la nova Espanya ab arreglo als seus propis medis.

Y com á resúm ens deya:

—El meu programa, veyéulo aquí condensat: Reorganisació, selecció, regeneració.

Molts se 'l van creure, alguns van murmurar: ¡Quí sab!... Pero tothom el va deixar fer, y en Silvela va empuñar las riendas del carro.

Aixó sí, l' opinió no s' amagava de dirho: —¡Pobre d' ell que falti á la paraula empenyada! Llavors sí que riurém de debó.

Ha passat prop d' un any, Don Francisco ha faltat á la paraula que va donarnos... y á pesar d' aixó no hem rigut gens. Al contrari, hem plorat mes de quatre cops, y llágrimas per cert ben amargas.

La reorganisació, la selecció y la regeneració del

home de la daga han sigut tres mitos, ó millor dit tres *micos*.

Tot está de la mateixa manera que 'l dia qu' ell va pujar al poder. Si no tinguessim la seguretat de que 'l temps ha passat, podríam arribar á creure que tot alló de la publicació del seu programa va ser ahir.

Ni s' han castigat els gastos.

Ni s' ha reduhit la marina.

Ni s' ha rebaixat el sou del clero.

Ni s' ha revisat la fulla de serveys de ningú.

Ni s' ha fet res, res absolutament de lo que se 'ns va prometre.

Els mateixos abusos, els mateixos despilfarros, el mateix desordre, la mateixa corrupció que avants de comensar á *regenerarnos*...

Y com si de tot aixó nosaltres no 'n tinguessim cap culpa, davant d' aquest espectacle, ens contentém ab obrir uns ulls com unas taronjas y exclamar candorosament admirats:

—¿Pero es possible? ¿Es possible que al cap d' un any d' haver dit que aixó no podia anar, continuï tot de la mateixa manera, com si aquí no hagués passat res?

Y 'ns admirém, y torném á admirarnos y no sabem sortir de la nostra admiració.

Pero—s' ha de dir—el mes admirat de tots es el senyor Silvela. Ab molts mes motius, segurament, que nosaltres.

Perque, es lo qu' ell pensa:

—Pujo al poder ab la promesa de salvarlos; els dich que la reorganisació del país es una cosa urgentíssima; els presento un programa plé d' oferiments, y ab tot y que ab deu mesos de governar no hi complert ni una sola de las mevas promesas, jo continuo sent l' amo, segueixo manant... y ningú 'm tren. ¿Es possible aixó?

Tant es lo que l' home está admirat de la paciència d' Espanya, que si un dia 'l país se despertés—que no 's despertará—y anés á la Presidencia—que no hi anirá—y agafant á don Francisco d' una orella el plantés al carrer—que no li plantará,—de segur que li diria:

—¡Bé has tardat prou á ferho!

A. MARCH.

Nostre estimat company de redacció D. Joseph Roca y Roca ha tingut la desgracia de perdre á sa bona esposa D.ª Dolores Homs y Rosés, que morí l' altre divendres, dia 12, després d' una enfermetat brevíssima.

Dona de sa casa, senzilla en sas costums y possehedora de un cor tan gran com sa modestia, la finada baixa á la tomba portantsen las benediccions y las llágrimas de tots els que tinguérem la ditxa de tractarla en vida.

No intentarém dirigir al nostre bon amich Roca y Roca vanas paraulas de consol que serían impotents davant d' una perdua tan tremenda; pero pot cábreli la seguretat de que plorém ab ell y li desitjém de tot cor la resignació que 's necessita pera suportar la immensa desgracia ab que la sort acaba de ferirlo.

Creient interpretar els sentiments del nostre amich, desde aquestas columnas doném las gracias á las numerosas y distingidas personas que 'l dissapte acudiren á rendir á la difunta l' últim tribut, aixís com també á la premsa que tan sentidas paraulas ha dedicat á la seva memoria.

Assamblea de las Cámaras de Comers reunida á Valladolid, considerant sens dupte que aquí 'ls partits escassejan, ha pres la resolució de fundarne un de nou.

Se titulará *Unión nacional* y tindrà per únich objecte la immediata salvació d' Espanya.

Aixó sí, 'l nou partit no serà polítich. ¡Fora política!

«A la *Unión nacional*—diu el programa—las formas de govern li son indiferents.»

No sé: se 'm figura que aquesta declaració no ha sigut prou meditada.

Pregúntinho á qualsevol sabater, y 'ls ho dirá:

—Pera comensar un calsat, lo primer que 's necessita es la *forma*.

Y per salvar á una nació, 'm sembla que també.

Procedent de Manila, va arribar dimars á Barcelona el *Lleó XIII*, conduhint mes de 1,800 passatjers, la majoria dels quals son pobres soldats que han estat en poder dels filipíns una pila de mesos.

Entre ells hi havia el cabo Ruiz, de Bolinao; aquell valent que ab un grapat de quintos va defensarse heroycament de un núvol de tagalos, y que si al fi conseguí veurers socorregut va ser per haverho demanat ell mateix á *Madrid*, tota vegada que 'l general de Filipinas ni sisquera va pendres la molestia de contestar als apremiants telégramas que en Ruiz li enviava.

Com es natural, l' heroych cabo ha tornat sense haver obtingut la mes mínima recompensa.

¡Pobres soldats! ¡Quánta abnegació estéril! ¡Quánt valor inútilment gastat!

Y del *meeting* de Girona ¿qué 'n dirém?

Sembla que la temperatura actual va influhir tant en el acte, que la majoria dels concurrents van sortir refredats.

Quan vaig veure que 'l doctor Robert, que té un ull clínic de primera, 's quedava en terra, ja vaig menjarme la partida.

—Aixó no serà un *meeting*—vaig pensar:—aixó serà un simple passeig... *económich*.

Y no dich *concert*, perque del concert ja apenas se 'n parla.

Si senyors; apenas se 'n parla.

No 'n fassin cas de que demá 'ls mateixos *excursionistas* que van anar á Girona vajin á Vilafranca del Panadés.

Volen que la broma acabi en punta.

Primer á Reus, després á Girona, després á Vilafranca...

L' altre *meeting* deurán ferlo al Papiol.

Y després, llestos.

Pau entre peixi-menuti, calma en las regióms més altas...

«Y aquí da fin el *concierto*: perdonad sus muchas faltas.»

Suposo que, desgraciadament, ja deuen saberho: el *trancasso* s' ha presentat á Barcelona, y no son pocas las casas que han rebut la seva desagradable visita.

Guárdinse d' ell tant com de 'n Villaverde y consólinse pensant que no hi ha mal que cent anys duri. ¿No están ab mí?

¡Oh, las classes directoras!

Diuen de Madrid:

«Uns quants joves distingits han donat avuy un escándol fenomenal.

» Després d' haver estat tota la nit de *juerga*, recorrent varias casas, cridant y trencant vidres, s' han llensat al carrer recullint á totas las donas de mal viure que trobavan y acabant per formar un regiment de... *dallonsas*, compost de quaranta ó cinquanta fulanas.»

Un periódich, al apuntar els noms que han sonat en aquest assumpto, cita els de *don* (no 'ls suprimím el tractament) Eduardo L. Reverter y don Arseni Martínez Campos, nebot del general.

¡Oh, las classes directoras!...

El govern francès ha concedit al nostre Silvela la creu de la Legió d' honor.

Es á dir, en bonas paraulas, l' ha crucificat.

Aquests francesos, sempre oportuns!...

Veyám si ara callarán els baladrers que 's passen el dia y la nit demanant economías.

Del pressupost de Guerra, després de molt mirar y remirar y encrostar tots els capítuls ¿saben quánt se n' ha rebaixat? 72,000 pessetas.

Y no vinguin á murmurar, dihent que aixó es el xacolata del lloro.

Potser es l' *haber* d' alguns infelissos repatriats.

Diumenje, com cad' any, va celebrarse la festa republicana que en semblant fetxa dedica 'l partit als héroes que en 1874 moriren á Sarriá defensant la legalitat.

L' acte fou tan senzill com solemne, y 'l conseqüent republicá Palet de Rubí pronunciá en ell algunas paraulas que foren molt ben acullidas.

¡Ave María Puríssima!... ¡De quína ens hem escapat! Sort que 's veu que aquest govern no dorm.

S' ha descubert á Vergara una conspiració carlista, tan espantosa, tan formidable, que... Llegeixin lo que diu aquest *parte*:

«Entre otros objetos, las autoridades han ocupado á los comprometidos algunos botones.»

¿Qué tal? ¿Veuen com la cosa era positivament grave.

Recórdinse del ditxo: Per mostra basta un *botó*.

Y aquí no 's tracta d' un botó sol, sino de varis.

Fa poch temps l'emperador d'Alemania va regalar al rey d'Espanya la creu del Aguila... no sé quantos.

Y ara 'l d'Espanya, en justa correspondencia, regala el Toysó d'or al príncep imperial d'allà.

Lo que hi ha es una cosa; que aixís com el comissionat alemany que va portar la creu al nostre monarca era un príncep de moltes campanillas, Espanya envia 'l Toysó á Alemania per conducte del duch de Veragua, insignificant personatge y célebre ganader.

Ja 'm sembla que veig la presentació.

—Soch el duch de Veragua.

—¡Tant gust!... ¿Cóm está?

—Bé.

—¿Y 'ls demés?

—¿Els toros? Guapos.

Una noticia:

«L'arquebisbe de Valladolid, aprofitant la reunió de l'Assamblea de productors, tracta de conferenciar ab el Sr. Paraiso.»

Perfectament; pero ara pregunto: ¿Ab quin propòsit hi pot conferenciar un arquebisbe ab el president d'una Assamblea de productors?

¿Ab el de recomenarli la producció de la llana?

Dijous morí á Barcelona el respectable senyor D. Andreu López, pare del impressor d'aquest periódich nostre bpn amic D. Andreu López Robert.

Acompanyém á l'apreciable familia del finat en el sentiment que per tan dolorosa perdua experimenta.

CARTAS DE FORA.—Mayals.—Si volen veure un home cremat mirinse l'ensotanat d'aquest poble. L'altre dia, desde 'l cubell mistich, va disparar un sermó contra 'ls que van á veure á las flamencas, assegurant qu' es un escándol que en aquesta població hi hagi cafés cantants. També las va emprendre contra las mares que deixan anar á las sevas fillas al ball y á rondar per las aforas del poble, perque, segons diu ell, devegadas las noyas y 'ls xicots s'abracen. ¡Vaya una manera d'interpretar las doctrinas cristianas aquest sacerdot! ¿No sab qué va dir Cristo? Estimeuvos els uns als altres. ¡Deixi que tothom s'estimi! Mentras las abracadas no passin d'aquí...

Vilafranca del Panadés.—Els boters d'aquesta vila, resoltos á emanciparse per medi de l'associació, están ingressant en gran número en la societat al efecte formada. ¡Endavant sempre! Hora es ja de que aquets honrats obrers obrin els ulls á la realitat y compreguin que l'únic medi de conquistar drets y millorar la seva situació es l'unió de tots els treballadors. Aixís, lliures y forts, podrán votar á qui vulguin en días d'eleccions y no estarán subjectes á la tirania de certs burgesos que obligan als seus treballadors á anar á missa el día que á n'ells els passa pèl cap.

INTERIORITATS

—Deu guardi al insigne Arseni, lo més gran entre 'ls més grans.

—Salut al brau don Francisco, florenti sense rival.

¿Quins vents per aquesta casa á tal hora l'han portat?

—Vents de guerra, don Arseni, vents de desfet temporal.

—Per Deu, no vingui á espantarme, que 'ls sustos, á certa edat, duhen malas conseqüencias.

Explicuis, clá y lliis: ¿qué hi ha?

—Pues hi ha qu'estic cremadíssim.

—¿Ab qui?

—Ab vosté.

—¿De vritat?

—Si senyor: sé que aquest dia, parlant ab un liberal d'aquests que no més esperan que vosté fassi un badall ó un estornut per posarho als diaris de l'endemá, va soltar certas paraulas, que m'han fet d'alló més mal y han quebrantat el meu crédito.

—Pero ¿qué vaig dir? Veyám.

Perque, son tantas las cosas que jo dich, que, li soch franch, molts cops quan m'ho repeteixen jo mateix quedo parat.

¿Qué vaig dir?

—Segons noticias, va dir que jo no més faig que disbarats...

—En efecte.

—Va dir que quan vaig pujar, vosté tenia confiansa en que en virtut dels meus plans Espanya s'arreglaria, pero que avuy ja ha vist clar que no hi entench gens ni gota.

—També vaig dirho, es vritat.

—Y fins va dir que si prompte no mudo de taranná, vosté 'm girará l'espall y 'm deixarà abandonat á las meas propias forsas.

GUERRA ANGLO-BOER

La Creu roja inglesa assistint á un ferit.

—Just! Pam ensá pam enllá, reconech que mas paraulas van ser las que m'ha citat; pero fins aquí, ¿vol dirme tot aixó en qué li fa mal ni en qué quebranta 'l seu crédito?

—¡Apreta! ¡Si qu' es salat!

¿Aixó gosa preguntarme?

¿No veu que ara tothom sab que ja no tinch, com tenia, l'apoyo incondicional de vosté?

—¡Santa ignocencia!

¡Tan viu, tan espavilat, y sortí ab aquestas cosas!

Don Paco, parlém á pams.

¿Vosté ignora qu' en Sagasta no té ganas de manar,

perque veu que no hi ha quartos ni manera de buscáls?

¿Vosté no sab ja de sobra que, á pesar d'aquest detall, els fusionistas no paran en l'intent de derribar la situació?

—Pero, bueno, sabent aixó ¿de quin sant vosté 'ls ajuda?

¿No fora més práctic y més sensat desenganyarlos y dirlos que no 's cansin barrinant, que per ara n'hi ha per días de 'n Silvela?

—¡Ay sant cristiá!

¿Qué passaria llavors?

Que 'ls pobres, desesperats, farian un estropici, y Deu sab al cap-de-vall tot aixó en qué pararia.

Creguin, ja sé jo 'l que 'm faig: fingint atacarho, logro consolá als desanimats, que pensan: «Quan don Arseni enrahona aixís, senyal qu' en Silvela está fent ayguas.»

Y d'aquest modo, esperant, passen els días y 'ls mesos, vosté 's manté com un pal y ells mentrestant van dihentse: «Veyám si caurá dimars, veyám si caurá dimecres...»

—Tot aixó no 'm sembla mal, pero hi ha una cosa.

—¿Quina?

—Si en Sagasta 's va adonant de que vosté 'm tiroteja, ¿qui sab lo que pensarà?

—Pero, home ¿qué vol que pensi?

¡Si ell es qui m'ha aconsellat que ho fes aixís!...

—Ah! Caramba!

¿Es á dir que també está dintre del alí?

—¡Y donchs, home!

—Don Arseni, es un gegant.

—Fillet, en terra de nanos no cal tenir gayres pams per semblar més alt que 'ls altres.

—Vosté m'ha tornat la pau y l'alegria. ¡Mil gracias!

—Salut y turró. Y, ja ho sab,

digui jo 'l que digui, riguissen.

—Aixís ho faré.

—Endavant.

C. GUMA.

GALIMATÍAS ECONÓMICH

... Villaverde podrá ser—com es que efecte—un enemich irreconciliable de las nostras butxacas, pero á divertit, no hi ha ministre que 'l guanyi.

Molt sovint llegim en els diaris oficiosos aquesta noticia:

«La recaudació obtinguda per l'Hisenda pública durant el mes passat excedeix de xeixanta milions á la cantitat pressupostada.»

L' un mes passa de xeixanta milions, l'altre de xeixanta cinch, l'altre de setanta. Sempre 's cobra més de lo que s' havia calculat. Y, obsérvinho, no tres ó quatre pessetas, sino una barriscada de milions que fa perdre 'ls sentits.

Lo que aixó demostra en primer terme es que 'l senyor Villaverde es un calculista superior. Se pensa que li han de donar dos rals y arreplega cent duros. ¿No resulta altament curiós que tot un ministre d'Hisenda s' equivoqui d' una manera tan garrafal?

Pero aquí lo mes xocant es un' altra cosa. A pesar de recaudar mes de lo que s' imagina; á pesar d' haver tirat els seus comptes basantlos sobre cantitats que després la realitat sobrepuja ab tan extraordinari excés, sempre resulta que li faltan quartos.

Casi diariament puja á la tribuna ab el mateix objecte.

—Ciudadans—ens diu:—necessito mes diners: ab els que recullo no n' hi ha prou. Per lo tant, contant ab el vostre permís, ó sense contarhi, que per mi es igual, crearé un nou impost sobre aixó, un altre sobre alló y un altre sobre lo que 'm passi per la barretina.

¿Ho entenen vostés? Jo, reconech la meva insuficiencia, no ho arribo á comprendre.

Cobra mes de lo que ha pressupostat, y no obstant y aixó, vé á demanarnos mes quartos. ¿Qué succehiria. Deus piadosos, si la oració anés per passiva y en compte de cobrarne mes ne cobrés menos? Si ara que tot li va bé, ara que 'ls ingressos son tan espléndidament grassos ja casi 'ns exigeix la sanch ¿qué 'ns demanaria llavors? ¿Els ossos, per ferne mánechs de ganivet?

**

Aquí, una de dugas, ó 'l ministre se 'ns rifa, pel gust de donarse importancia davant del extranjer, fingint un augment de recaudació que may ha existit, ó las trampas del Estat son tan grossas que ni ab lo pressupostat ni ab lo que 's cobra de mes n' hi ha prou per pagarlas.

Las malas lenguas, qu'en el nostre país abundan, al discutir aquest punt se divideixen en dos bandos.

—Efectivament—diuen els uns—aquest ministre no té altre propòsit que l' d' ensarronar al mon ab las sevas fanfarronadas, y fa veure qu' está nadant en l' abundancia perque 'ls Rotschids y 'ls Pereires exclamin, encantats:—«¡Miréu aquest xicot si 'n té de caletro! Sab treure diners fins d' allá ahont no n' hi ha.»

—Els altres opinan de diferent manera.

—L' augment en la recaudació es cert—diuen:—pero com la verdadera situació de l' Hisenda espanyola, que encare no s' ha fet pública ni potser s' hi farà may, exigeix sacrificis que si s' anunciessin tots d' una vegada esgarriarían al país, s' apela al sistema d' anar introduhint poch a poch contribucions noves que á empenyas y á rodolons se van cobrant... y campí qui pugui.

¿Quins están en lo cert? ¿Els que creuen qu' en Villaverde es un bromista que pren el pé a la nació y als millonaris extranjeros? ¿Els que aseguran que lo del augment es veritat, pero que ni ab l' augment y tot pot arribarse á Igualada?

No ho sé: lo únich que jo veig es que aixó, tinguin rahó els uns, la tinguin els altres, ha vingut á resol-dres de la manera que temia 'l borratxo del quíento: pu-jantse 'l preu del ví, es á dir, inventantse un fiolet d' impostos nous, que no hi ha portamonedas que li plan-ti cara.

**

Entre las últimas creacions del gran economista Vi-laverde n' hi ha una de la qual se 'n promet l' home es-pléndits resultats. Parlo de la contribució que tracta d' establir sobre 'ls llochs de recreo.

Recreo... La paraula es tan vaga, tan elástica, que dintre d' aquesta classificació, ab una mica de bona vo-luntat, s' hi poden fer cabre una pila de cosas.

Hi ha qui 's recrea jugant, qui 's recrea ballant, qui cantant quíentos, qui tirant pa á las ocas, qui dihent mal del govern... Aquests recreos y altres que per falta de temps y d' espay no anomeno estarán compresos en el nou projecte de 'n Villaverde?

Sospito que no, y ho sospito per la poderosa rahó de que 'l ministre no haurá trobat, segurament, la mane-ra de fer efectiva la contribució que sobre aquestas cosas pogués establir.

Si es aixís, desitjant jo que l' Estat logri una com-pensació de la perdua que aquesta dificultat represen-ta, y ab el propòsit de colaborar en la reconstitució de l' Hisenda espanyola, 'm prenc la llibertat de indicar al senyor Villaverde uns llochs que cauhen de plé dintre del seu nou impost y en els quals la recaudació es sumament fácil. Aquests llochs son las iglesias.

—¡Y ara!—exclamaran alguns esperits superhicials, ab esgarriansas dignas de llástima:—¿las iglesias son llochs de recreo?

Sens dupte: hi ha recreos materials y recreos morals. Y entre aquests últims ¿quin saben que pugui com-pararse ab el que un' ánima verdaderament piadosa sent al entrar á l' iglesia?

Los acorts de l' orga, els cants de l' escolania, la pa-rawla del venerable predicador, el perfum del incens, ¿ahónt trobar recreos mes purs, mes íntims, mes deli-cats que aquestos?

Ho he dit y no me 'n retracto: si la nova contribució que sobre 'ls llochs de recreo vol posarse ha de donar bons resultats, el procediment mes hermós es ferla extensiva á las iglesias.

Els apuros de l' Hisenda ho justifican; la religiositat del poble espanyol garanteix l' éxit.

Animo, don Raymundo, que 'l tret es segur.

FANTÁSTICH.

ENTRE BOERS E INGLESOS

Las noticias de la guerra del Africa austral com més va més confusas y ambiguas ens venen. Y 's comprén. En poder dels inglesos las líneas y cables telegráfichs que uneixen el Cap ab el resto del món, el govern de Londres está en situació magnífica pera amagar ó dis-simular tot lo que no li es favorable.

Pero aquesta táctica no logra despistar á la opinió,

que justament de semblants ocultacions ne treu la con-seqüencia de que las cosas no deuen pintar gayre bé pera las armas de la Gran Bretanya.

Lord Roberts y 'l famós *sirdar* Kitchener, nou general en jefe y jefe d' Estat major respectivament del exércit inglés, han arribat al teatro de la guerra. Y se-gons noticias que diaris alemanys, generalment ben informats, se cuydan de divulgar, la primera operació dels dos jefes ha sigut... disputarse. Mr. Roberts, in-fluït per en Chamberlain, tracta, avants que tot, de socorre á Kimberley pera evitar que 'ls boers s' apode-riin de Cecil Rhodes, á qui han promés, si logran atra-parlo, jugarli una mala passada.

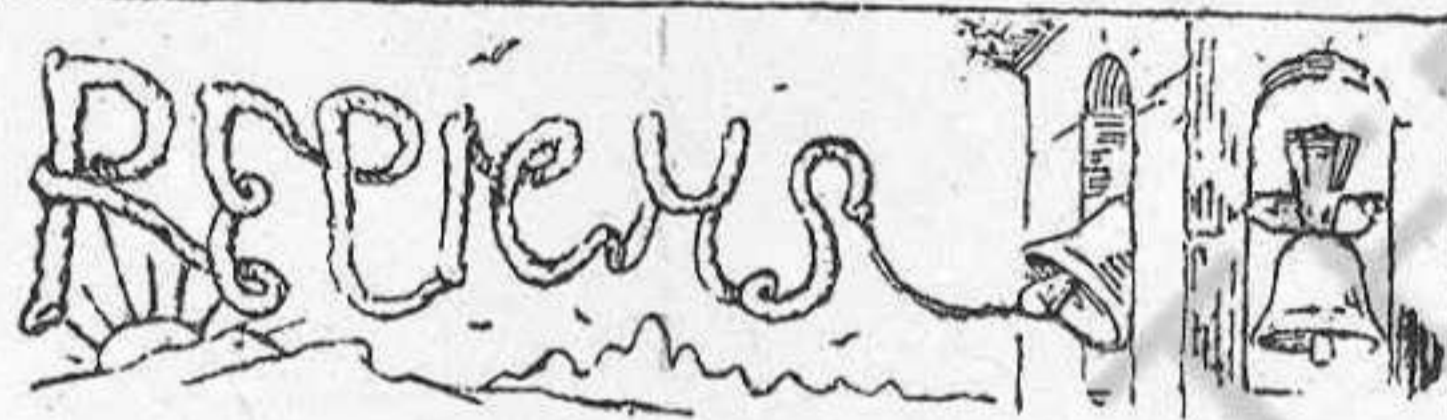
Contra aquest parer, el general Kitchener opina que deu evitarse 'l fraccionament de las tropas inglesas, procurant, al contrari, formar un gran exércit que in-vaideixi l' Orange y fassi cambiar de cop el curs dels aconteixements, portant la lluyta á la casa del enemich.

Entre tant, tot son noticias de moviments, de presa de posicions, d' envíos de material, de cambis de man-do... Els inglesos treballan, els boers encare més; las distancias sembla que van extrenyense... ¿Qué va á succehir?

Tot inclina á creure qu' en los actuals moments s' es-tá preparant, ó donat tal vegada, una gran batalla, si no decisiva, de poderosa influencia en el desenllás de la quèstió qu' entre en Chamberlain y en Krüger está debatentse.

Suposém qu' en el número pròxim podrém presentar la situació molt més clara y definida. Y esperém, y des-itjém, que la sort continui sent, com fins ara, favo-rable á las armas del Orange y del Transvaal.

F.

NOTA filipina.

Las tropas nort-americanas que fan de las sevas per l' isla de Luzón, han rebut una pallissa de *padre y señor mio*.

146 morts é innumerables ferits han sigut las baixas dels yanquis, que ab tan des-agrable motiu han perdut en el país el poch prestigi que tenían.

No dirém que d' aquest descalabro arribém á ale-grárnosen, pero sí recordarem als nebots del oncle Sam que qui á ferro mata á ferro mort y que aquestas lliçons no deixan de ser merescudas, tractantse d' una nació que 's diu liberal y que ab el pretext de ferlos felissos, fa un any que explota y atropella als tagalos... casi ab el mateix salero que ho havíam fet nosaltres.

En la sessió de clausura de l' Assamblea de Valla-dolit un orador ha assegurat que «si la justicia no vé de dalt, haurá de venir de baix.»

Y hauria pogut aniyadir: «Y 'l día que aixó succe-heixi, lo de baix anirá á dalt y de lo de dalt no se 'n cantarà aviati gall ni gallina.»

No obstant—pensament amarch— sembla que aixó va molt llarch.

NOTAS DE LA SENMANA

Per corporació atrassada, el Tribunal Suprém es-panyol.

¡Pues no resulta que á horas d' ara encare s' está entreteint en fer averiguacions sobre si realment els torments de Montjuich foren veritat!...

¿Per qué no procura averiguar també si 'l castell existeix de debó y si á l' altra part de la montanya hi ha can Tunis?

Es graciós el tal Tribunal!...

Diguém com el poeta:

*Todo Madrid lo sabía
todo Madrid...*

menos el Tribunal Suprém, qu' encare no ha tingut temps d' enterarse'n.

Una curiositat de la guerra sud-africana.

La pólvora que gastan els boers té un aspecte molt paregut als fideus.

Es de creure, á pesar d' aixó, que 'ls inglesos deu-rán dirse:

—Sí, semblan *fideus*; pero per nosaltres aquestes fideus se tornan *castanyas*.

¡Ah! Que no 'ns en descuydessim

En Lopez Dominguez, el gran Lopez Dominguez aquell senyor qu' ell mateix va ferse capitá general en pago dels importants serveys prestats á la seva patria, ha fet declaracions.

Y entre otras cosas ha dit:

Qu' es precís que s' uneixin todas las energías.

Qu' es precís que 'ls antichs procediments desa-pareguin.

Y qu' es precís que 's cambihi radicalment el nos-tre sistema económich.

Permetim, general, ¿me deixa dir una cosa que també es molt precisa?

Que 'ls papanatas callin d' una vegada.

S' está treballant activament pera alcansar el lliu-re cultiu del tabaco.

Y si no 's pot conseguir aixó, diuen que 's farà un' altra cosa.

Sé demanará autorisació pera fabricar puros ab fullas de col.

¿Qué? ¿Que volen dir que serían més dolents que 'ls d' avuy?

Creguin á un fumador infatigable

que may ha enrahonat de mala fe:

en el món, més dolent que 'ls puros d' are,
no hi ha re, re, ¡re!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadá *Amadeu Mateu Pla*: Per publicá 'L pestoret, trobo que fa massa fret.—*Lluís G. Salvador*: Aceptada.—*Pep Lla-nç*: Idem.—*S. Riera Colom*: Enterats de tot y conformes.—*J. Asleib*: No 'm fa 'l pes; ademés ¿qui es aquest *don Fernando* de qui vosté parla? Perque en Villaverde no 's diu aquest nom.—*Joseph Teboll*: Per lo qu' en resúm vé á dir, la composició es excessivament kilométrica.—*Autofago*: Vaja, home, no sigui plagat!—*J. Sierra Ferrán*: Els seus versos, sense estar malament, no tenen condicions pera ser publicats.—*J. F. Ba-diella*: No va.—*Marcos Ros*: Tampoch.—*Jaume Roquet*: Aprofitarem alguna cosa.—*J. Moret de Gracia*: Com també de lo de vosté.—*P. Font Niefja*: A las otras no 'ls ha tocat el torn las d' aquesta senmana respíran un sentimentalisme massa cursi.—*Gafarró*: Está empedrat de defectes.—*Noy de la Sal de Premiá*: ¿Per qué la sal del seu nom no 'n tirava una mica als versos? Sossos com son, no 's poden publicar.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 68.
Barcelona.

Arribada dels últims *saldos* de las nostras glorias.

¡Tot Barcelona al llit!

Els que no s' entenen de feyna.